

compreensible. Aquest crec que és el element que més cal destacar del present treball, ja que el seu caràcter altament especialitzat feia difícil combinar perfectament la investigació amb la divulgació, objectiu que s'ha assolit plenament.

Lluís Buscató i Somoza

Memòria d'un altre Lloret

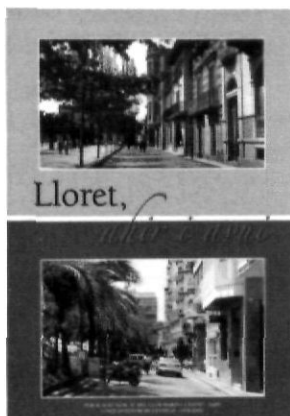
COMAS MORÉ, Assumpta;
MAS LLIBRE, August;
DOMÈNECH MONER, Joan.

Lloret, ahir i avui.

Publicació núm. 17
del Club Marina Casinet.
Lloret de Mar, 2005.
178 pàgines.

En el cinquantè aniversari de la seva fundació, el Club Marina Casinet de Lloret de Mar ha decidit publicar un *recull fotogràfic per mostrar els grans canvis que ha experimentat la vila al llarg del s. XX*. L'any 1900, Lloret tenia 3.242 veïns, i el 1950 la població havia disminuït lleugerament fins als 3.159 habitants. El *boom* turístic de la segona meitat del segle explica que el 1996 la població ja fos de 17.277 persones, i que l'any d'edició d'aquest llibre l'índex s'hagi enfilat fins als 29.445 habitants.

A redós de l'auge turístic, Lloret ha passat de ser la vint-i-tresena població en nombre d'habitants de la província (el 1950) a la cin-

quena (el 2005), tan sols superada per Girona, Figueres, Blanes i a poca distància Olot. Aquest espectacular creixement demogràfic ha transformat el paisatge rural d'hortes, vinyes i cases de pagès del pla de Lloret en una densa trama urbana. Alhora, l'antic nucli urbà ha viscut un procés de canvi substancial basat en l'enderroc de les velles cases i la seva substitució per nous i moderns habitatges. I la vida quotidiana de la gent d'aleshores tampoc té res a veure amb la d'ara: només cal donar un cop d'ull als carrers per veure el gran nombre d'elements que hi han desaparegut, i la proliferació d'altres de propis dels nous temps. No hi ha dubte que econòmicament s'hi observa un nivell de vida molt més acomodat; humanament, el canvi ja no és tan clar. Transformar-se tan ràpidament de poble a ciutat crec que suposa més inconvenients que avantatges.

Tots aquests profunds canvis que la societat lloretenca ha viscut les darreres dècades es poden copsar sense gaires comentaris en el recull fotogràfic que ens ofereix aquesta publicació. Amb gran encert, els autors han triat una àmplia varietat d'espais i en la mesura del possible han fotografiat els indrets actuals des del mateix angle en què els reproduïen les corresponents fotografies del passat. El resultat és excel·lent, d'una banda perquè les fotos del passat fan recordar el Lloret d'abans als lloretencs de tota la vida, i de l'altra perquè en les fotos d'avui els lloretencs novinguts poden veure com era el Lloret d'abans, un altre Lloret, sens dubte. I així es descobriren moltes coses, com ara que el castell-xalet d'en Plaja que custodia sa Caleta, convertit en tot un emblema turístic de la vila, no és de l'època medieval.

D'aquell Lloret que fou i ha deixat de ser ens en quedarà un acurat testimoni útil per als qui en el futur vulguin interessar-se en com era abans el seu poble. I si no fos aquest el cas, perquè malauradament la societat passa cada vegada més de tot el que l'envolta, la bona intenció dels autors bé val un agraïment.

David Moré Aguirre

De sant Feliu al bisbe Carles

MARTÍ I BONET,
Josep Maria (coord.)

Historia de las diócesis españolas, 2: Iglesias de Barcelona, Terrassa, Sant Feliu de Llobregat, Gerona.

Biblioteca de Autores Cristianos.
Madrid, 2006.
708 pàgines.

L'Església gironina pot estar d'enhorabona, ja que finalment ha estat publicada una història que resumeix tota la seva existència, des del màrtir sant Feliu (s. III) fins avui. L'autor és el conegut historiador i arxiver diocesà Josep M. Marquès i Planagumà, i comparteix volum amb les històries de l'arxidiòcesi de Barcelona i de les noves diócesis de Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, segregades de l'anterior. Es tracta del segon llibre que apareix d'un magne projecte de 25 volums promogut per la Biblioteca de Autores Cristianos (BAC) i consagrat a la *Historia de las diócesis españolas*, tres dels quals estan dedicats a la Tarraconense.

Pocs historiadors coneixen tant la història de les seves respectives diócesis com els arxivers diocesans Josep M. Martí Bonet i Josep M. Marquès, autors de les històries de les esglésies de Barcelona i Girona, respectivament, amb la particularitat afegida que les coneixen des de dins mateix. Ara bé, no seria just que amaguéssim que ho fan des d'òptiques i enfoca-

- FUERTES MATEU, Màrius [et al.]. *100 anys de La Salle Girona (1905-2005)*. Girona: La Salle, 2006. 232 p.
- GARDELLA, Maria Àngels [textos]; GILI, Francina [dibuixos]. *El pastor i la sirena*. Figueres: Brau Edicions, 2005.
- GARDELLA, Maria Àngels [textos]; RIUS, Roser [dibuixos]. *Llegenda de la marededéu de Núria*. Figueres: Brau Edicions, 2006.
- GEL, Carles. *Pirineos catalanes: 63 ascensiones. Los grandes macizos y regiones de este a oeste*. Madrid: Ediciones Desnivel, 2006. 310 p.
- GUINART, Pau; SABADÍ, Marc. *Dos en un burro: Per Catalunya en carro*. Figueres: Brau Edicions, 2006. 151 p.
- HARPUR, Patrick [traducció de Fernando Almansa Salomó]. *El fuego de los filósofos: Una historia de la imaginación*. Girona: Atlanta, 2006. 459 p.
- HERNÁNDEZ SÁNCHEZ, Carles. *Estranyos i Cia*. Figueres / Parets del Vallès / Granollers: Brau Edicions / Ajuntament, 2006.
- LARA, Sergi. *Alta ruta pirenaica: HRP. Del Cantábrico al Mediterráneo en 40 etapas*. Madrid: Ediciones Desnivel, 2006. 329 p.
- MARTÍNEZ LAÍNEZ, Fernando. *El tren més llarg: De Moscou a Vladivostok en el Transsiberià*. Figueres: Brau Edicions, 2006.
- MAYMÍ, Josep; ROS, Josep; TURRO, Xavier. *Refugiats de la Guerra Civil a les comarques del Gironès i el Pla de l'Estany (1936-1939)*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2006. 250 p.
- MUNTANÉ, Miquel-Lluís. *La seducció dels rius*. Vilobí d'Onyar: Abadía Editores, 2006. 81 p.
- NOGUERA I MASSA, Antoni. *Obra dispersa del romànic gironí*. Besalú: Amics de Besalú i el seu Comtat, 2006.
- PAIROLÍ, Miquel. *Exploracions: Notes i converses de literatura*. Girona: CCG Edicions, 2006. 217 p.
- PI DE CABANYES, Oriol. *L'Empordà, el melic del món*. Barcelona: L'Esfera dels Llibres, 2006. 425 p.

ments historiogràfics prou diferents. En el nostre cas, Marquès dona àmplia informació sobre les estructures episcopals, el clergat, l'art de la diòcesi, el context històric... En general, tots els volums de la col·lecció tenen un esquema similar: s'hi presenten les diverses etapes històriques des de la constitució de la diòcesi, amb diversos apèndixs que inclouen els respectius episcopologis, la llista de concilis provincials i sínodes celebrats, els documents més importants, taules cronològiques i el santoral propi, a part de la bibliografia principal. No se'ns escapa l'oportunitat d'aquesta obra, d'abast estatal i per tant d'una difusió prou àmplia per donar a conèixer la idiosincràsia de l'Església catalana, davant el caire conservador i espanyolista que està prenent la Conferència Episcopal. Això no s'aconsegueix, però, sense algunes –prou importants, al meu parer– concessions a la traducció espanyola, sobretot pel que fa als antropònims catalans –per exemple, el bisbe «Jaime Camprodón»-. Per altra banda, hi podem trobar a faltar la inclusió d'alguns mapes amb les variacions que han experimentat els límits diocesans al llarg de la història.

En definitiva, els gironins ja tenim a disposició una bona síntesi de la nostra història diocesana. Les 245 pàgines dedicades a la diòcesi

de Girona reflecteixen l'estat actual de les investigacions i són, des d'ara, una obra de referència indispensable per conèixer el marc de desenvolupament d'una de les institucions que ha tingut més influència en la nostra terra com és l'Església.

Jordi Bohigas i Maynegre

Civilitat, amb fe o sense

SURROCA I SENS, JOAN.

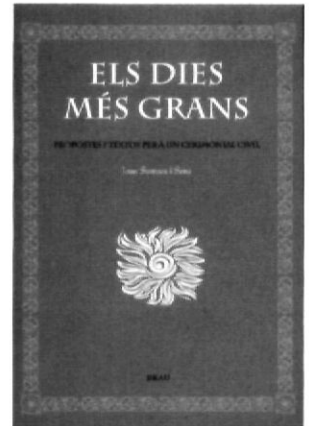
Els dies més grans. Propostes i textos per a un cerimonial civil.

Brau Edicions (amb la col·laboració de la Diputació de Girona). Figueres, 2006. 291 pàgines.

El Codi Civil ens dona a conèixer de quina manera els ciutadans i ciutadanes ens relacionem o podem fer-ho, i de quina manera l'evolució de les mentalitats, les maneres de viure i els canvis socials es reconeixen legalment.

Les transformacions democràtiques operades d'ençà de la Transició, la secularització, l'exercici de la llibertat de creences, les noves formes de sociabilitat i tantes altres causes fan que, a l'hora de celebrar els seus ritus de pas, moltes persones optin per alternatives diferents a les confesionals.

La celebració pública més generalitzada és la del

matrimoni, l'autorització de la qual es va reservar en principi als jutges. L'any 1994, però, la facultat es va estendre als alcaldes i regidors. La nova competència local va suposar tot un revulsiu pel que implicava d'identitat, proximitat i facilitat. A les terres de Girona, el municipalisme s'ha esforçat per prestar aquest servei públic amb dignitat i sensibilitat. A l'Ajuntament de Salt, l'alcalde Salvador Sunyer i el cap de protocol Josep Maria Oliveras, amb el seu estil, varen saber crear un segell de qualitat que es va estendre arreu.

La bibliografia catalana disposava de dos títols dedicats al cerimonial civil: l'any 1995 la Diputació de Girona va publicar *Manual de casaments civils*, amb text i selecció literària d'Antoni Puigverd, i el 2001 CCG Edicions acollí a la col·lecció Quaderns de les 7 Sivelles *Propostes per a una litúrgia funerària laica*, de Ferran Lorente i Jordi Vilamitjana.